

Πρὸς τούτοις οἱ ρευματικοὶ πόνοι ἤρχισαν νὰ κλυδωνίζον τὸ ἀσθενικὸν καὶ μαραμένον σῶμα της.

Διεμαρτυρήθη ἐπικαλούμενος θεῖα καὶ ἀνθρώπινα . . . σφάλματα ἄλλων ὁ Πιπεράκης, καὶ ζητῶν ἀναβολὴν κατατάξεως εἰς τὰς τάξεις τὰς συζυγικάς. Ἄλλ' ὁ κύρ Θαοφύλακτος τὸν ἠπεῖλει διὰ στερήσεως τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας.

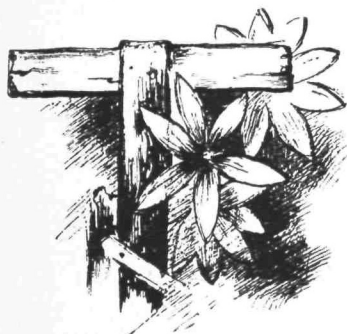
Καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ, μετ' ἐλπίδων ἀτενίζων εἰς τὸν θεσμόν τοῦ . . . διαζυγίου.

Τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν μετὰ πολλὰς ἀντιρρήσεις ἐνέδωκε νὰ ἐξέλθῃ μαζὶ της, συνήντησεν ἕνα φίλον του, ἐξ ἐκείνων, μεθ' ὧν συνδιεσκέδασεν ἐπὶ τῷ κέρδει τοῦ λαχείου.

— Τί εἶν' αὐτά, Πιπεράκη ; τοῦ ἐψιθύρισε μειδιδων. Στὸ λότο σοῦπεσε ;

— Ἀκριβῶς, φίλε μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος θλιβερῶς, εἶνε τὸ λαχεῖον τῶν . . . Ἀρχαιοτήτων !

Ο ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΣ ΜΥΤΟΣ

ΗΝ εἶχε γνωρίσῃ πρὸ μηνὸς εἰς τὸ Ν. Φάληρον, εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ κ. Πατίστα, εὐτραφεστάτου κυρτάρχου δύο πρώτης δυνάμεως χρηματοκιβωτίων.

Τὰ ὀνόματά των ἀξίζουν ἀπὸ ἐν εὐμορφον σονέττο. «Εὐτυχία» ἐκείνη, «Αἰμύλιος» αὐτός. Τὴν ἀρμονικὴν αὐτὴν σύζευξιν τῶν βαπτιστικῶν των θὰ παρηκολούθη καὶ συμμετρικὴ κάλλους ἀναλογία, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συμβιβασθῶσιν αἱ ρίνες των, δηλαδὴ ἐὰν τοῦ μὲν ἐνὸς δὲν ἐδείκνυνε ἐπαναστατικὰς διαθέσεις, πάντοτε ἐπὶ τὰ πρόσω φιλοπροόδως σπεύδουσα, τῆς δὲ ἐὰν δὲν εἶχε κηρυχθῇ ἀπροκαλύπτως ὑπὲρ τῆς ὀπισθοδρομήσεως, φυτὸν ἀτελῶς ἀναπτυχθὲν ἂν καὶ ὑπὸ ἡλίους θάλλον, οἷοι οἱ ὀφθαλμοί της. Ὡμίλησαν μετὰ τὴν ἀμοιβαίαν σύστασιν οἰκειότατα, τὴν δὲ νύκτα ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ μὲν Εὐτυχία εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν της μᾶλλον φιλελευθέραν, σχεδὸν ἀναρχικὴν τὴν μύτην της, ὁ δὲ ὄνειροπόλησε τὴν ἰδικήν του συντηρητικώτεραν, φειδωλήν εἰς μῆκος.

Μόλις ἐξημέρωσεν, ὁ Αἰμύλιος, κατ' ἀπαράβατον ἐρωτικὸν ἔθιμον, μετέχρον ληστρικῆς αἵγλης, παρήλασεν ἀπὸ τὸ ἡμιάνοικτον ἰσόγειον παράθυρον τῆς Εὐτυχίας, εἰς ὃ ἐκείνη εἶχεν ἐνσφηνωθῇ ἀναμένουσα, ὥστε ἐξ ἀορίστου μυστηριώδους αἰσθήματος ἐμπνευσθεῖσα, τὴν διέλευσίν του, βεβαιωτάτη ὅτι εὐχερῶς τὴν ἀνεξόφλητον συναλλαγματικὴν τῆς καρδίας της, δι' ἧς θὰ ἐπληροῦτο τοῦ συνοικεσίου τὸ ὄνειρον, θὰ ὀπισθογράφει ἐκεῖνος διὰ τοῦ ἔρωτός του.

Οἱ νεοσσοὶ αὐτοὶ τοῦ ἔρωτος, κεκρηγμένοι ἐχθροὶ τῶν προλόγων καὶ τῶν προσηγήσεων, ἤρχισαν εὐθὺς ἀμέσως τὰς φιλικὰς ἐχθροπραξίας.

— Μὲ συμπαθεῖς λοιπόν ;

— Σὲ λατρεύω.

— Τὸ ὀρκίζεσαι ;

— Εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου !

— Καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης !

Ἔκτοτε ὁ εἰς μὲ τὸν φλογερὸν του ἔρωτα καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὴν ὑγρὰν ἀγάπην της ἰδέθησαν—πολὺ λογικόν,—ἐφλυάρησαν—πολὺ ἀναμενόμενον,—ἐχωρίσθησαν—πολὺ συνειθισμένον,—ἐλησμονήθησαν—πολὺ φυσικόν.

Παρήλθον τόσαι ἡμέραι ὅσαι θὰ ἤρουν ἵνα ἡ πανσέληνος, φθίνουσα, γίνῃ νέα. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ ὁ Αἰμύλιος εἶχεν ἐκδράμῃ εἰς τὰ βορειοδυτικὰ περίχωρα τοῦ κλωδοῦ τῆς τρυγόνος του.

Αἶφνης τεράστιος ὀγκόλιθος τῆς ἀερογωνιαίας γειτονικῆς οἰκίας συγκρούεται μὲ τὴν προπετῇ πρώρᾳ τοῦ προσώπου του. Δεινοὶ τὸν παρὰφέρουν πόνοι. Ἀλλοίμονον ! Ἐπαθεν ἡ μύτη του ἐκδορὰν ἀξιοσημείωτον, φοβεράν . . .

Αἱ κατὰ τοῦ ὀγκολίθου διαμαρτυρίαι ἔσχον ἀποτέλεσμα νὰ ἀνοιγῇ τὸ γειτονικὸν παράθυρον.

Φῶς κηρίου ἔρριπεν ὥρᾳν ἀκτῖνα ἐπὶ τοῦ ἐρείπωθέντος προχώματος τῆς μύτης. Θλίψις ἄρρητος ἐπλανᾶτο εἰς τοῦ προσώπου του τὰς γραμμὰς. Καὶ ἀνακράζει ἡ Εὐτυχία ἀπὸ τοῦ χαμηλοῦ παραθύρου, ὅπου τόσοι Αἰφέλαιοι ἐδόθησαν ὄρκοι, ἄλλοτε φλογεροὶ ὡς τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου καὶ ἄλλοτε κυμαινόμενοι ὡς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης, μόλις εἶδε τὴν ἐκδοράν, μὲ φωνὴν πνιγομένην εἰς τοὺς γέλωτας :

— Τί ἀνορθόγραφος μύτος ! Χά, χά, χά !

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

Χά ! Χά ! Χά !